

GORÉ SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 22. LISTOPADA 1950.

(Pp. 89, 1-3)

Na stupenjima današnje
sv. Mise

BROJ 43

ISUSOV MIOSRDE I ŽIDOVSKI NAROD

Divni su svečani dani. Oni uzbihaju i pokreću mnoštvo ljudi. Sve se veseli i raduje. Sve je puno života i pokreta. Uvijek je to tako bilo. Pa je tako bilo i u vrijeme Spasiteljevo u židovskom narodu. I oni su slavili svake godine blagdan takozvanih Sjenica. Trajao je sedam dana. Na stotine tisuća Židova hrlilo je tada u Jeruzolim. Cijeli taj tjedan slavili se uspomeni židovskoga naroda na boravak u pustinji. Na uspomenu toga stanovali su hodočasnici u Jeruzolimu pod sjenicama, koje su napravili iz svježeg granja na ulicama, slobodnim trgovima i ravnim krovovima.

Mnoštvo naroda ja darovalo nebrojene darove Gospodinu u hramu. I obilazilo u ophodima unutar sviranje trubalja i pevanje psalama u svečanom odusjevljenju s palminim graničama u rukama. Tada bi svečenici sišao na jezeru Siloe, da se zlatnim vremenom zagrabi vodu. I vraćao bi se natrag prema hramu s pjesmom: »Vi čete s radoću crpati vodu iz izvora Spasiteljeva« (Iv. 12, 3). Tako se prinosila češnja za Spasiteljem i narasla do velikoga plamena.

Spasitelj je bio među mnoštvom. Sve je govorilo o Njem, i prijatelji i neprijatelji. On je tada prolazio ulicama. Stajao pun dostojanstva u hramu i uže. A onda Njega je nagnulo mnoštvo hodočasnika. Nadalje je bio velik Njegov upliv na narod, kad je izričao značajnu izjavu: »Tko je žadan, neka dode k meni i piće! Tko vjeruje u mene, kako kaže Pismo: rijeke će žive vode poteci iz njegova srca« (Iv. 7, 37-38).

Nadalo je i poslijedje veće svečanoga tjedna. Na koncu je sjaj svečanosti postigao svoj vrhunac. U predvorju hrama stajaju četiri svjećnjaka, koja su stršala iznad zidina. Na predvorju je gorjela velika vatrica. I svoj je sjaj bacala iznad cijelog grada. I iznenada su zapaljena posvuda svjetla. I Jeruzolim pretvoren u veliko more svjetlosti.

I tada je na tisuće ljudi pošlo u povorci gradom. Svaki je čovjek držao u ruci baklju. A na čelu su beskonačne povorce stupali pismoznaci i članovi Velikog vijeća. I doista se ništa boljega nije moglo izmislati, nego li je bio ovaj čarobni sjaj svjetla, koji je sjecao na čudesni stup svjetla, koji je išao pred Židovima u pustinji. Ali vatra i svijetlo se ugasilo. I drugi dan ujutro spremala se karavana na odlazak. Još je svima duh bio napoljen sijajem i veličanstvu prošle večeri. I oko je gledalo

gotovo s nekim prezirom danje sunčano svjetlo.

Svi su se uputili prije odlaska još posljednji put u hram. Ali gledaj! Tamo je stajao Spasitelj na uzvišenom mjestu. Ponovno i ponovno je bačena u mnoštvo, koja Ga je slušala, čudnovata riječ: »Ja sam svjetlo svijeta. Tko ide za mnom, ne će hodati u tmini, nego će imati svjetlo života« (Iv. 8, 12). Riječi Spasiteljeve su pukovalice, da je On više nego čovjek. I da On dolazi iz carstva svijeta kao vječni osobni život. Ono, što je danje svjetlo svijetu, to je On dušama: »Vjerujte u svjetlo, da budeš dečac svjetla« (Iv. 12, 36). On hoće da bude svjetlo ljudima, sadržaj svakog istinitog svijetla, svake prave radosti, svakoga spašenja.

Mnoštvo je slušalo. Svečenici i Faraizevi su se zabezbenkuli. A na Njegovoj je propovijedi počivala nadzemalska moć. On je govorio kao onaj, koji dolazi iz domovine svjetla. Ali se nije zadovoljio samo s umiljatim, ozbiljnim i prordornim riječima. On je djelovao na odluku volje. On je svakom pojedincu kucao na njegovu savjest: »Slijedi me, napusti tamu, vjeruj mojim riječima i ozbiljno ih prihvati!«

Kad je prestao govoriti, tada je prošao šapat i gibanje tisućama slu-

šatelja, slično kao kad more valova šumom udarajući o obalu. Jedni su govorili: »On je doista prorok« (Iv. 7, 40). Drugi opet nisu znali, što bi rekli i nisu Ga htjeli razumjeti. Drugi su opet shvatili kao drskost i iz nemaklonosti prema Njemu nisu šutjeli nego su govorili: »On je laža, pretjeranac, treba Ga svezati i predvesti pred najviši sud.«

Potresno je slijedilo u knjigama Starog Zavjeta, kako Bog ljubazno priziva svoj izabran narod. Bog ga sad laskavo mami, sad mu prijeti strogim sudom, a narod se židovski koleba; sad je odan Bogu sad Mu se opire: »Što je veća zločna Židova, to je viša milosrđe Božje, i što se više uspelo milosrde Božje, to se većma mnogo zločna Židova« (Sv. Hrizostom).

Otvorimo Evandjeљe i vidjet ćemo similan borbu između milosti i zločna, koja siže do najvećega vrhunca. Dočekao Spasiteljev je posljednji pochod, posljednja milost Božja na izabrani narodu. I tako ne bude slušao Sina Božjega, tada će Bog reći svoju riječ: »Ja vas ne poznam (Mat. 25, 12).«

Tako je to bilo. Kad je židovski narod odbio milosrde Božje, koje mu se pružalo, napustio ga Gospodin. Tako to biva uvijek.

Umorna sam...

Umorna sam, umorna,
svi koraci se moći skrije,
Gospodine!

I duša moja puna poleta
u čvorovima tijela sapeta
'ed posrće, o Predobri!

O kad ću, kad ću anagom posljednjom
da razrijetim se ovog umora,
da istregnem se iz tih okova,
i kao ptica pojsem slobodnim
da zapjevam Ti: Vječna Gloria!

Sveti se Ime Tvoje
u milijardama zvjezda i cvjetova,
u milijardama susa i radosti.
Tvojim imenom romane potoci
i buče mora,
Snaga tuma ljudskog u čeličnom stroju.

Tvoje Ime sja nepomenuće u dječjem oku,
Tvoje Ime njihova pšenični klas na vjetru,
Sveti se Ime Tvoje!
Oodi Kraljevstvo Tvoje,
Kraljevstvo ljudavi i mira,
Oče nas!

Štovanje Boga

Ako krepost pravednosti zahtijeva, da mi svakom dalemo, što je njegovo, to treba da i Bogu dademo. što je Božja, a to je štovanje i čast. Štovanje Božja, a to se zove i religija, je krapost, koja ima za zadatu iskazati Bogu čast, ukoliko je On začetnik svega stvorenenoga, te ravnatelj i upravitelj svih stvari. Bog posjeduje beskrajnu moć i veličinu, po kojoj daje bitak svim stvarima, i po kojoj ih on uzdržava i upravlja, i zato Mu pripada najveće i najuzvišenije čast. Zato ta čast nije drugo, nego priznanje njegove boskrajne savršenosti i veličine.

I dobrota Božja, Njegova neprestana spremnost, da nam čini dobro, može da nam bude poticaj, da Mu iskazujemo poštovanje i primisno dušuju čast. Sto više, i pogled na naše grijehu i moralnu bijedu može biti povedak da postujem Bogu. Sto se više ponazujemo radi naših grijeha, to izlazi Bog veći u svojoj nesporodivoj uvjerenosti, a naše klanjanje i štovanje, koje Mu primosimo, potrebno je i ljeplje. Sv. Augustin kaže, da je ponizno priznanje grijeha hvala za Boga, i da mu pripredije čast onako, kao što izlječenje bolesnika predraju čest lijечniku tim više, što jo bolest bila teža, što su teži grijehi na koje se tužimo, to je veća čast, koja pripada Bogu, kad nam ih oprosti.

Svak dalje čin klanjanja, strahopostajanja, poniranja i podloženja, te priznanja neograničene visine i veličine Božje, čin je religije, štovanja Božje. Vrijednost religije (štovanja Božje) nije sv. Toma, kad kaže, da se ona po svojoj bitnosti ne razlikuje od svesti. »Svetost, veli on, sastoji se u tom, što čovjek upravlja prema Bogu i svoja djela, a to čini i krepost religije, pa se ništa drugo razlikuje samo po pojmu, a ne po bitnosti.« Kao što religija (štovanje Božje) prinoši najuzvišenjemu Gospodaru osobitu čast bogoslužnju činilima, kao molitvom, poklonom, žrtvom, tako i svetost vodi u svemu k službi Bogu, Njegovoj časti i uzveličanju.

Napokon je potra i drastovanje religije, vidi se i otuda, što nebeski Andeli prinose Bogu štovanje i čast ne samo u vlastima nebeskim, nego i ovdje na zemlji. Ovi uzvišeni duci su amateraju da su ponizeni, dok atlaže a neba, te avome. Stvoritelju i Bogu-božjuku u našim crkvama iskazuju dan i noć najuzvišenje postovanje, klanjanje i čast. Sv. Ivan Hrizostom kaže: »U vrijeme sv. Mise, tega najljepšeg načina Božjeg štovanja, stoje Andeli sa stranom svećenicima; čitava četa nebeskih duhova pjeva himne, i oko oltara tiskaju se korovi andeoski u čas. Onoga, koji se žrtvuje. Sto Svetac ovdje govor, čini se, da to znade te vlastitog likušta, t. j. da je sve to vidio. O njemu izjavio Baronijs, pisac crkvene povijesti, ovakvo: »Ivan Hrizostom, svećenik, muž prordornog duha, gledao je skoro u svaku dobu kruhu Gospodnju ispunjenu s tama andeoskim, a osobito za vrijeme sljutnja boštanaka neškrne žrtva.« Isti povijesni pisac veli, da je taj Svetac katkada svojom najbitljim prijateljima pripovjedao, pam usbuđenja i gauze, kako vidi Andele, gdje silaze a neba, čim svečenik stupi k oltaru, i kako im se hca slijdu od radosti, a obuveni su u ajnja odijela. Tada se poreduju oko oltara, te ne osvrćući se poguni glave i ureme u pobrožnost, slijutu i strahopostajanje, i tako prisutuju najsvetiјem otajstvu. Kakav primjer za nas! Kakav poticaj, da ih izmutra i izvani našljedujemo, koliko možemo!

ŠTO JE BOG KRŠĆANINU?

Svi oni, koji su vjerovali u Jezusa Krista u Bogu i imali pravilni pogled o Bogu, bili su uvjereni i o tom, da je Bog osobno Biće. Ali tako kaže Katerkam: »Bog je neizmerno savršen duh, koji ima razum i slobodnu volju. Isto tako su vjerovali, da Bog nije nijem ni grub, na potrebe čovjeka i svijeta. On upravlja i ravnim svijetom i čovjekom i uzdravlja ih. On je nad svijetom i u svijetu, gdje upravlja dubovima i ravnim pasovima, svijeda u mudrosti, modi, ljubavlji i pravednosti.«

Ta briga Božja za svijet zove se Pravdinstvo Božje. Ne bi imao pravoga pâjama o Bogu, što bi tvrdio, da je svjeti nepravilan nečovjesci diojelovanje preodluka misla, a da Bog nemam vlasti ni moći nad smagom i zakonom, jer je te vlastivosti stvorjenih tvari. Tačko su te tvrdili francuski dečaci. Ostali su bili nezadovoljni.

Kad smo pravo Boga upoznali, tada smo istom upoznali prave i velike značenje neznačajnog života. Taj život nije samo igračka promjenljivih slika, već pravog svršetka i cilja, niti ide u neku nevještinsku i neodređenu. Ima Božju namjalu, od viške raspoloženja, kaku ciljevovočanstvo i pojedinačnu moraju izvršiti. A Bog je u tom vodi i razvija, ali tako da im sacuva slobodnu vođenju volju i djelovanje. Nemo dake tu neplanskog slučaju, niti elijeve nruide (Fatum), koja bi ravnala sudsobnom smrtniku. Imamo Božje oči i Božja ruka, koja prema odredbenom eliju vodi svakoga njegovim putem. Ona opoznaje i one, koji joj se proteže, i vodi ih sve do one granice, gdje oni se ne moguće vodstvati Božjem.

Grčki filozof Platо stavlja u ustvu drugog filozofa Sokrata ovo: »Vama deštači, da jedne drži hao Šepešnik, a to je, da počela vođenja misla, da li necevstvo stvari plne nezapanjanja kod bogova. Zato je to tako, da ono što mi ne degradi, nije djele sluzajem (Apolo. - Socrat. 33).

Covjek se može oprisjeti Božjom budnjom. Pojmom vječnog reda, ali sve to stoji nad njim mirno i nepokretno, kako ga to i bilo kroz svu stoljeća. Tu zakrvena kosa snasni kotači onoga, koji se smunduje, da ih smeta i hoda da zaustavi. Ond prelaze preko njega, razdrobe su i bacaju napole i vječnu noć.

Nikto se ne može uvjeriti da nema Boga. Njivje je što može reći smatra. Ali tko je taj, koji može da smatra i smatraće da istinu. A tko da živi bez sigurnosti?

Profesor filozof Bayle (1647.-1706.) je rekao: »Skoje nikto od onih, koji žive u vjerskoj zabilježbi, nema nikakve sigurnosti u tom, nego o tom djevolj i mlađana nema sigurnosti (Diction. Art. Bayle).« I Diferot je rekao: »Ako sumnjam, da je Isus Bog i drugi posmatrište, mora tako bio svjeti, kao da ima svega život. — Da li sigurno znate, da ga nema? Ja vremo djevjinu u to, da se sigurno znadeće. (Penitent philosophus).

Poznati pisac Jean Paul (Zan Poi), pravnik i menec Jean Friedrich Richter (1763.-1825.), je kazao: »Nikto nije u cijelom svemiru tako osamljen, koliko onaj, koji ne poznaje Boga. On s ostrošću i srećom tugeje, što je izgubio najvećeg Oca, a krajnja je nekajstvena lješnja pričude, koju ne ravnata i ne drži na okupu nikakvih dub svjetla i on u svom grobu sameće raste i tugeje tako dugo, dok se ne ottine od te teljine. Cijeli je svijet njenog, kao velika napoda u plijescu tečete cipatska afinga od kaznenog, a Sverim nes je bladna tečjevana muksa bezobilne vječnosti.«

Vukovi njenički pjesnik Gorteti jejavio: »Sa se ne blik mogao nipošte odreći sreće, što vjerujem u buduće nevratno životu, ja blik mogao s Lorencom pi. Medicci parje kazati, da su mi u ovaj život mrtvi, koji drugom ne budu.«

Bez Boga daleko nema životu postojanje. Budućnost je samo u Bogu, odnosno u Božju. Jer On je Bog živit u ne-mrtvih. Kršćanski život bez Boga ne vrijedi, niti mu vrijedi rad, niti bol,

Kristova čudesna

Isus Krist je čudo čudesa u mrtvoj prirodi. Čudesna je nadimom Bjeđeo raznovrsne bolesnika i legonju iz ljudi nečestih duhova.

Na svadbi je u Kani Galilejskoj prevario vodu u vino u množini od 5-6 hektolitra. Čudo se dogodilo u naznočnosti svih gostiju. Sveti Pismo dodaje: »Ovo učini Isus podstek čudesima u Kani Galilejskoj, i objaviti slavu svoju, u Njega nadećim. (Iv 2,11).

Isus je dvaput čudeno umnožio kruh. Prvput je imao prije radi same pet hiljada bojeva i dvije ribe, a nehranio je do sata petokoje pred čuđinom, osim Žene i djece, i nakupio komada, što preteće, dvanaest punih kolascara (Mt 14,20-21).

Drugeput je unatoč sedam hlebova i malo ribica tako, da se našitio četiri tisuće ljudi, osim Žene i djece, i svih učinio i našitio, i u nakupio košnicu sedam punih kolascara, što preteće (Mt 15,37-38).

Isus je, protiv prirodnih zakona, hodao po moru: »I vježavši ga učenicima, gdje goda po moru, uplašio je govorice. To je sablači, i od straha povikaše. Ali Isus im reče: Usmijite se, ja sam, ne bojte se! (Mt 14,28-27). Isus je jednom riječju utisnuo vjetar i valove na moru. Sveti Pismo opisuje prizor ovako: »Tada uđe u luciju, i poduzeće u polja poduzeće na moru tako, da se ladići, pokari valovima, i on je spavao. I pristupljeći k njemu učenici njegovi, probudiće ga govoride: Gospode, izbaši nas, propadnimo! A Isus im reče: Sto, jedete božažljivi, malovjeraji! Tada usta zapovidi vjetrovima i moru, i post jede velika tlačna. A ljudi se zadužile govoriti: »Tako je ovaj, da ga stvara vjetar i more!« (Mt 8,23-27).

Isus je izlijedio bespredmetne bolesnike. Satnikova usloga slugu izlijecio je Isus, da u usponu nije bio nasozan kod aluge. Kad je naime Isus bio pod kuđi satnikova da tamo na lici mijesta izlijetje aluge, reče mu satnik: »Gospode, nijesam vrjedan, da udes počuši i najmanji otpar. Ubit će i staru dvorištu, na kraju se zločinci ukuplje u glavnjak sobi. Vukovi mladići ređe im, da želi vidjeti svoju majku. Prekor ih, sto su bez njegova pristupa provali u kuđu i prolli toliku krv. Nato odrekuozni hodni prema majčinoj sobi. Otvori polako vrata, ali već na vratima zastane ospurnut. Mjesednica je osvjetljivala mrtvačku boju lica njegove majke. On krkne i poleri prema njoj. Još je treptalo svjetlo života u njezinu ljevom oku, te on pokuša, da je razdrima. Podigne majčinu glavu, a ona krene na njegovo rame, i ljevo se onko zaklopí.

Nadoće ga njegovi drugovi: nijema i svega izvan sebe. Nije mogao ništa govoriti. Mučao je. Prodoše mnoge godine. Ljudevit stupi u red svetoga Benedita. Postade najbolji alkmar mozaika Pomagome je i u preispisivanju knjige Samostanak. Ljudevit pripovijeda, da je zbor rada na slikarju i preispisivanju knjige skoro izgubio vid. Ljudevit nema kaže, da je na jednom rukopisu napisao ovo riječ: »Dobri čitače, dok berem plod ove knjige, molim te, sjeti se onoga koji je prepisao. Siromat je i timenom Ljudevit, a krv je bio smrtri

Podi, i kako si vjerovao, neka ti буде i osdraviti sluga u taj čas. (Mt 8,8-13). Drugoga su uzeologu bolesnika donijeli na kreševi pred Isurom. Isus mu najprije oprijeti grješne riječima: »Uzdraj se, sinko, oprijeti svu bolesti!« Iz toga mu reče Isus: »Ustanji, uzmi svou postolju i podi kući svojoj. I ustaže i otidu kući svojoj. A silan svjet vidjeviši pobočja se i prolaziš Boga, koji je takvi vlasti dao Iuditacu (Mt 9,2 i 6-8).

Slijepca je od rođenja izlijecio Isus, da mu je klonom naznačio od i reku: »Idi, operi se u Ribnjaku Silbom. Otida dakis i opere si i dođe gledajući. (Iv 9,7). Četvrtor je slijepiši Isus vratio vid tako, da im se dotakao očju. Gluhonjemomu je stavio prste u uši i dotakao se ženska njegova te rekao: »Efesa, to, znadi; otvori ovi se. I odmah mu se otvorio uši i razriješi se svezni ženska njegova i govorale pravilno (Mk 7,33-34). Gabave je odstio od gube riječima: »Hodo! Odisti se! I odmah mi očistio od svoje gube! (Mt 5,52).

Uvjek je bilo ljudi, koji su htjeli Kristova čuda protumačiti prirodnim putem. Nisu uspjeli. Međutim se tježe: Kad se medicinska nauka jače razvije, nadi će novih metoda, pa će moći izjednati bolesne lakše i uspješnije nego do sada. Tada će se i Kristova lječenja pokazati kao naravna stvar. Hoće li uspeti Kristova čuda protumačiti prirodne sredstvima? Ne de, Zasto ne? Mi dostaće ne znamo, dokle će joj napredovati medicinska nauka i što će još otkriti prirodne nauke, ali znamo gurno sigurno što, prirodne nauke neće nikada postići. Isus Krist nije upotrebljavao mlađakove u njihini jačini lječkovu, nego samo riječ i dodir, a to sredstva nisu u razmeru s ozdravljajnjima, što ih je polučio. Prema tome, koliko god se medicinska mutila, s Kristovim sredstvima ne će nikada potučiti Kristova čuda ozdravljajnja, jer kod njih ne postoji veza. A da je Isus Krist bio nevakšni sredstava ili s nerazmernim sredstvima postizavao čudečne, nijesam vrjedan, da udes počuši i najmanji otpar. Ubit će i staru dvorištu, na kraju se zločinci ukuplje u glavnjak sobi. Vukovi mladići ređe im, da želi vidjeti svoju majku. Prekor ih, sto su bez njegova pristupa provali u kuđu i prolli toliku krv. Nato odrekuozni hodni prema majčinoj sobi. Otvori polako vrata, ali već na vratima zastane ospurnut. Mjesednica je osvjetljivala mrtvačku boju lica njegove majke. On krkne i poleri prema njoj. Još je treptalo svjetlo života u njezinu ljevom oku, te on pokuša, da je razdrima. Podigne majčinu glavu, a ona krene na njegovo rame, i ljevo se onko zaklopí.

Nadoće ga njegovi drugovi: nijema i svega izvan sebe. Nije mogao ništa govoriti. Mučao je. Prodoše mnoge godine.

Ljudevit stupi u red svetoga Benedita. Postade najbolji alkmar mozaika Pomagome je i u preispisivanju knjige Samostanak. Ljudevit pripovijeda, da je zbor rada na slikarju i preispisivanju knjige skoro izgubio vid. Ljudevit nema kaže, da je na jednom rukopisu napisao ovo riječ: »Dobri čitače, dok berem plod ove knjige, molim te, sjeti se onoga koji je prepisao. Siromat je i timenom Ljudevit, a krv je bio smrtri

Vladar neba

Šin Božji nije došao na svijetu, da bude vladarom zemlje, kako su to očekivali Njegovi učenici. Rudio se kao stronak i živio je i umro u srušenstvu, jer je njegovo kraljevstvo drugoga svijeta. Ovu istinu nisu prinali farziji i zato su za čitava živila tralići godu da ga okrije, kako se bori na krasejšku vlast protiv sakonih vladara svoga vremena. Zato su Ga izravdej pili, treba i plaćati poreze vladaru, ali Učitelj je znao njihovu načinu. Kada je, dakle, zatražio da Mu pokazu novac i upite, oži je lik i natpis na novcu, a ona Mu odgovorje, da je to lik i potpis cesara, kazao je: »Daje vladaru. Sto njemu pripada, a Bogu pripone. Sto je Božje. Isusov odgovor određuje granice dvaju svjetova. Život na svemiliči određen je Božjem i ljudskim zakonima. Božanski Učitelj traži od svih jih učenika, da priznaju drustvenu vlast, ali traži od njih, da daju Bogu, što je Njegovo. A da je duša, koja se vraća svome Stvoritelju, kada je On počinio. Božji su zakoni tako usvileni, da se čovjek, koji je priznaje, nuklađe neće ogrijatiši o svoga bližnjega teškim zlom, Kristova je nauka lječava, koja poznaje i umije se nad sebe subjektive i uške interese samežicava. Čitava Evandjele čisti putokaz, da nitko ne može zalužiti. Sjedajmo se, da naš je Bog odabran za sebe i da Mu ne smjetimo donjiti okajano srce, ziem počinju dušu, kako bi ono, što je Božje, ostalo dostojnu poklon autokraticu vladaru.

FILM O FATIMI — Katolički film »Hodočašće u Fatiminoj, koji je snimljen u jednogodišnjoj engleskoj filmskoj državi, seda se prikazuje u Amerikoj. Javljaju da brojna publike posjećuju prikazivanje ovoga filma u Amerikoj, kao što se to dogodilo i u europskim zemljama.

KATOLICI U SVIJETSKOM — Prema najnovijem statističkom podatku katoličko stanovništvo svjetskog katoličkog stanovništva iznosi 23,2% cijelog uključujući svetoga oca Kantona. Prije stotinu godina katolici u ovom kantonu su brojali samo 2,4% od ukupnog broja stanovnika.

Na slavu Božju...

Kako ste lijepi, zvončići, modri, rasvjetljani. Sjesti cu malo do vas, u travu, spusit cu se i oslanjati cu — sponite. Li i vi kada ste zveno, ona mala arbenasta zvonceva u ruci sakristana?

Zvonitelj! O da, vađ je glas tihani, ali vedar kao vredna neba, i jasan —

A recite mi, dragi, tko vas je ovako lijepo načinio? Ako je umjetnik taj. Ljepi je stari nego mi, koje slike na platno na mistiku i umučaju lepotu u redovima vasko bojama. Oni se ne nijau, Oni ne dišu, Oni ne svatu, ali, ljepi su i umjetnika svoga slavne.

Njije vas na vježbi ruka cvjetarice zaradila. Niste satkanici od sunce niti od pepeljare tvaci sadnjenici ni škare umjetnici nisu sublidi vnde izrezale i oblik vam podavale. Ljepi ste, ali moguće nista ljepi od njenih. Ispak njezini su teliko ljepi, koliko su vama sličnici. Ljepi su all — živi nizu!

Vi živate i živom ljepotom svojom svijetom klasiva stavite.

Ostinkujem — silno, nečuvno, ali jasno: vi na slavu Božju zvoniš!

svoje majke. Ovu kujigu akciju slijep prepisivao. Zeban je od studenih, te što mogao prepisivati po danu, prepisivati je po noći.

Ljudevit je u sv. dviđi. Glavu Bogorodice, koju su i njeni nasljednici alkmar mozaika Pomagome, učinili u sličju i preispisivanju knjige skoro izgubio vid. Ljudevit nema kaže, da je na jednom rukopisu napisao ovo riječ: »Dobri čitače, dok berem plod ove knjige, molim te, sjeti se onoga koji je prepisao. Siromat je i timenom Ljudevit, a krv je bio smrtri

svjeće ljevanje.

Ona je, majka je pobijedila...

XXI. NEDJELJA PO DUHOVIMA

23. X. 1950.

Sv. Mlaz počinje ovako: Na Tvojoj volji, Gospodine, sve je postavljeno, i nema tega, koji bi se mogao protiviti Tvojoj volji, jer si Ti udinio sve, nebo i smrštu i sve. Što se u opisu neba zadrži. Ti si Gospodin svemu. Blago onima, koji su čista život, koji žive po zakonu Poslaničnjem.

Sv. Pavao potiče nas u Poslanici (Efes. 6,10-17), da bogu potražimo svu jasnost protiv svih duhovnih neprijatelja. »Brojci! Jačajte se u Gospodinu i njegovej silnoj jakosti. Obućite se u oružje Božje, da možete stajati protiv duhovskih zanjenja. Jer se mi nemamo boriti protiv tijela i krvni, nego protiv kraljezova i vlasti, protiv svjetskih upravitelja ove same, protiv duhova zloba u zraku. Zato uzimite Božje oružje, da se možete oduprijeti u zl i dan i odzrijeti se, pošto ste sva sviladi. Budite dakle jaci. Neka vaši bokovi budu opasan istinom, obućeni u oklop pravde, nože obuvene spremnošću na evanđelje mira. U svemu pak uzmete sposobnosć kacigu i duhovnu moć, koji je riječ Božja.

Sv. Evandrelje (Mat. 18,23-35) pri-povijeda priču o podmirenju i oprasjanju dugovanja, »U ono vrijeme reče Isus svojim učenicima ovi prispodobi: Ne-

besku je kraljevstvo kralj, koji je htio urediti račune sa svojim slugama.

I kad poče obračunavati, dovedu mu jednoga, koji mu je dugovao deset tisuća talenta.

A jer nije imao da platiti, zapovjedi njegov gospodar, da prodaju njega i njegovu ženu i djecu i sve, što je imao, da se isplati dug. Nato taj slu-ga padne na koljenja i zamoli ga: »Srpsi se sa manom, i sve ūti ti platiš! A go-podar se smolova smrta, otpusti ga i oprosti mu dug. A kad je taj slu-ga izlazio, nadje jednog od svojih drugova, koji mu je dugovao sto dinara, i uhvat ga, poče ga davati govoriti mu: Plat, što si duhan! I njegov drug pad-ne na koljenja i molio ga da: »Srpsi se sa mnos i sve ūti ti platiš! A on nije htio, nego podeli i bacit ga u tamnicu, dok ne isplati duga. A kad su njegovi drugovi vidjeli, što se događa, bilo im je žao, odu i javje svome gospodaru, da-še, što se dogodilo. Tada ga njegov gospodar pozove i reče mu: Zbi slugo, jer si mi molio, oprosto sam ti, dav dug. Nije li dakle trebal, da se ti smijuće sva-mu drugu, kako sam se i ja smijuće sva-mu tebi? I rascrdi se njegov gospodar i pre-fade ga mučiteljima, dok ne isplati sveg duga. Tako će učiniti i moj nebe-ski Oče vama, ako svaki od sveg arca se oprostite svome bratucu.

Pokušajte uvrede i pograde moramo odmah. Ne treba ni da sunce za-ze, a da nijesmo takove stvari oprost-i. A stvarne dugove dužnji smo opro-

stiti samo onda, kad dužnici nema ni-kakve mogućnosti da ih isplati, bilo da je sam trome kriv ili ne. Ako nema tko traži, da mu što posudimo, boje je po-kloniti mu, ako možemo i ako je ulisti-po trebalo, nego se posuže sa njime natezati oko vrštanja duga. Sami od nikog ništa ne posudujemo, nego budu-mo zadovoljni s one malo, što imamo. Radimo misljivo i stidimo, da od nikoga ništa ne trebamo.

DVOJAKI PUT U NEBO

U nebo vode dva puta: put nevinosti i put pokora. Putem nevinosti dolaze u nebo mala, neviniva djeca, koja su umrta poslije primiljenog Krsta, a da još nisu došla do razuma.

Duša pokrštena djeteta je krasna kao andeo. Ona je obućena u odijelo miloći Božje. Bog sam prebita u takvoj duši. Moramo mnogo nastojati, da nam se djecu štoju saduzavu u kresnoj nevinosti i onda, kad dospiju do razuma. Zato ih preporučujemo prečistoj Djeljici Mariji i Andisu čuvaru.

Od edinjak ljudi došla je putem nevinosti, a ona samo jedna osoba, a to je prebita Djeljica Marija, jer je Ona jedina po osobitoj milosti Božje, porodična zaštuga. Isusovih bila bez grijeha začeta, i Ona je jedina bez grijeha živjela i bez grijeha umrla. Svi su drugi ljudi grešnici, pa mogu doći u nebo samo drugim putem, t. j. putem pokore.

U čemu stoji pokora? Pokora je bol duže za učinjene grijeha, spojena s edukacijom na grijehištu više. Ako je ta bol i odlika čuvara, onda je duša spremna za svoje grijehu nešto i

trpjeti i tim trpljenjem učiniti zadovoljstvu.

Cio naš život treba biti neprestana pokora. Isus Krist govori: »Ako ne bu-dete činiš pojore, sveti ćeš propasti!« (Luk. 13, 5. b.). »Teško vama, koji se da stavi amike, jer ćete tugovati i plakati!« (Luk. 6, 28). Ni jedan čovjek,

pa ma i ne bio sebi svijestan grijeha, bi se smio otiditi u ovog svijeta, a da nije činio pokore. I veliki svećici, koji su se svoj život ikonički grijehu, kao da pr. sv. Alojzije, činili su pokoru za svoje male grijehu i pogreške: piškali su, molili se se Bogu, postili su, spavali na tvrdoj zemlji.

I Majka Božja spušta se katicada na ovu zemlju, u ovu dolinu suza, da nas upozori na našu dušolnu pokoru. Kad god se Majka Božja javila ili ukazala na zemlji, bilo u Lurdii, bilo u La-Salatu, bilo u Fatimi, bilo drugdje, svag-dje upozorava ljudje, da čine pokoru, da se može za sebe i za obrazovanje i poje-dinu grožnjava, kao i za obvezivanje naroda. Tako nas Majka Božja samo uči, da je redoviti put u nebo pokora.

Fa. to je i razumnu mukomu juemo. Najveće zlo na ovom svijetu je grijeh. Sakrivenat pokora je od prije potrebe za spasenje svim kraljevinama, kojih su za Krista smrtno smržljivi. Samo onaj, koji se na muke ispoljediti, može postići spasenje savršenom po-jačanjem. Ali i u njemu je uključena težja ispoljediti se, čita to luđe mogu-ća.

Najveće zlo na ovom svijetu je grijeh.

Sv. Petar Alkantarski

U Alkantari u Spanjolskom rodio se 1499. Alfonz Garavito, koji je u fra-jevnikuškom redu dobio ime Petar Al-kanstarski.

Osbito se edulicewo u čuvanje očju, da sačuva častoto i sakrinstu duše. Kud god je došao, uvijek je bio zada-ven u razmatranje bolesnika i obataj-va. Često je bio u zanosu (ekstazi). Kod sv. Mlaz je uvijek prošao susre. Sv. Terezija Aviljska je vidjela, kako su mu asistirali (posluživali) kod sv. Mlaz. Španj. Aslik i sv. Anton. Padovanski.

Kroz 45 godina vratio je nevjerajostno strogu pokoru u potpunom stromažtvu. Obnovio je početnu strogošć u redu Manje braće tako da ga smatraju više čestijim nego ih obnoviteljem reda. Sveti Terezij Aviljskoj je pomogao u obnovi Karmelskog reda. Svojim propovjedima privje je Bogu mnogo duša. Napisao je »Raspavru o molitvi«. Zbog nje je papograf Grigor XV. nazvao svajavim učešćem (doktorom) mističnoga bogoslovija i rekao da je on ne besko svijetlo koje dže duše put ne-be, i da je Imao znanje uliveno od Du-hova Svetoga. Zato ga i likuju a golubom, uz pokrovni blž.

U smrtnoj je bolesni pridružio sv. Sa-kramente, pred sobom držao Raspešlo i razmatrano Muku Isusovu. Mučila ga je groznica. Zastrjalo je čudu vode, ali kad je pogledao Raspešlo, vratio je ča-šu nekaknutu i rekao: »O moj Bože, i Ti si trijlo od žede, kad si umro!« U zadnjim časovima ukazala mu se pre-sveta Djevica sa sv. Ivanom Evandrel-atom, prema kojemu je on uvijek go-jio nježnu pobocišću.

Klečeći na koljenima, prekržio je ru-ke preko prsju i molio. Kad je zapo-je Psalman 121: »Obrobadova sam se, jer mi rekole, da idemo u dom Gos-podnji, iždahnuo je 18. Istopada 1562. Sveti Terezij Aviljskoj bila je odnahn objavljena njegova smrt i slava u nebu.

Njeg je dragi Spasitelj rekao, da nikako ne može odbiti, što Ga nešto mol-ju uime ovoga Svecu. Njemu se sv. Te-rezija odsada usrdno molila. Njeg se on ne može oprostiti mu dug. A kad je taj slu-ga izlazio, nadje jednog od svojih drugova, koji mu je dugovao sto dinara, i uhvat ga, poče ga davati govoriti mu: Plat, što si duhan! I njegov drug pad-ne na koljenja i molio ga da: »Srpsi se sa mnos i sve ūti ti platiš! A on nije htio, nego podeli i bacit ga u tamnicu, dok ne isplati duga. A kad su njegovi drugovi vidjeli, što se događa, bilo im je žao, odu i javje svome gospodaru, da-še, što se dogodilo. Tada ga njegov gospodar pozove i reče mu: Zbi slugo, jer si mi molio, oprosto sam ti, dav dug. Nije li dakle trebal, da se ti smijuće sva-mu drugu, kako sam se i ja smijuće sva-mu tebi? I rascrdi se njegov gospodar i pre-pade ga mučiteljima, dok ne isplati sveg duga. Tako će učiniti i moj nebe-ski Oče vama, ako svaki od sveg arca se oprostite svome bratucu.

Pokušajte uvrede i pograde moramo odmah. Ne treba ni da sunce za-ze, a da nijesmo takove stvari oprost-i. A stvarne dugove dužnji smo opro-

jednom ukazao i rekao: »O sretine i l-potore, koja mi je pravljiva takvo bla-zostvo u nebu!«

Sv. Petar je osobiti zaštitnik djece. Djeci se predaju pod njegovu zaštitu tako, da se nad njihovom glavom mol-potječe Evandrelja sv. Ivana, što je tako rado čuje i sam Svetac.

NEKOLIKO MUĐARIH RECENICA NAPOLEONOVIH

Evo nekoliko recenica, što ih je Napoleon kraljevi zapisao iz svoga pada kroz program na otoku sv. Helene:

1. »Znate, čemu se najviše čudiš? Tomu, da se skloniš ne da upravo dosta učniš. Na kraju će da nadješ slobodu.«

2. »Tjelesne naslade ubijaju narode, kao i pojedine ljudi, koji su tako ludi, da samo za te naslade žive.«

3. »Vjera je odmor duše, ona je ufa-ja, ona je skoro spasa nesrećnim.«

4. »Katoličtvo je vjera reda i društva, Katolička Crkva je majka mrtva i de-ninastva.«

5. »Evandrelje ima neku tajnu moć, neku topuzu, koja djeluje na razum i koja zaščara svrše. Kada razmisljavši Štaš Evandrelje, osjećas isto kao da pro-matraš nebo.«

6. »Krist se ne mijenja. On se ne lepo-likade nikada u svom naučanju. I na-mljanih. Njegova tvrdnja tako je jedno-stvana, ali i duboka, da može osvojiti i neuka čovjeka i mudracu.«

7. »Moje pobjede učinje, da su ljudi vjerovali u moju slagu. Dobro. A meni smjevi nuka, da vjerujem u svemogućeg Božega. Što su i najbolje vojnike vježbe prema glijima zivježda?«

8. »Krist osvaja društvo, kolo ide-za-ma za tim, da poboljša ljudsku unutrašnjost, da odliči savjesti, da uči ljetinu, da poveti dušu. Kolid dokaz za Bo-žanstvo Njegovo. Da je vjera!«

KAŽNEN PODRUGLJIVAC

Glasoviti Lissavac O Roh putovanje je-đao i u Pariz. Nekomu laskomounom trgovadom putniku nije ardo da do-đira i na pokusa na željeznicu, da iz-vrgne rugu mrskog mu redovnika. Je-li vam poznato, upita on o Rohu, da su prije u Parizu, kud god je spali-koje Lissavaca, spališi s njime vadza i jednog magarca? Redovnik pogleda drškog čovjeka, pa mu odgovori s vra-goljastim smiješkom: »No, dragi prija-telu, tada nas obe moramo mnogo za-hvaljavati Bogu, što nismo u ova vre-mena živjeli u Parizu, jer sto bi bilo a-nama biće! Saputnici prasnuše i smijeli, a rugaž izgubi besjedu, pa na prvoj stanici isčezne.

Grijehom vrijeda čovjek Boga, navlaci Njegovu ardabu i kažniva knazu. U nebo ne može unici ništa, što je nestalo, što je smrtnim grijehom oklanjano. Tko hoće da uđe u nebo, mora da opere i ostvuši dušu od grijeha. Dobrobiti Bog je u svojoj mudrosti i dobrobiti ustanovo način, kako se čovjek može na laki način odličiti od grijeha. Ta nadir zove se sveta Isopovijed. To je Sakrinenat pokore.

U dan svoga uskraćuju učagao se Isus svojim Apostolima, to je rekao: »Mir vam! Kao što je Otac poslio me, tako i ja saljem Vas. Prisite Dušu Svetog, kojim oprostite grijehu, opri-jeđite ih u koju god zelite, zadržat-ite ih sas (Iv. 20, 21). Ovaj je rije-čima Krist Gospodin a jedno atrane Apostolima da vlasti oprostite grijehu, a s druge strane naložio vjernicima, da svoje grijehu Apostolima i njihovim načinima isčišćite, svećenicima, Isopovijedju.

Sakrinenat pokore je od prije potrebe za spasenje svim kraljevinama, kojih su za Krista smrtno smržljivi. Samo onaj, koji se na muke ispoljediti, može postići spasenje savršenom po-jačanjem. Ali i u njemu je uključena težja ispoljediti se, čita to luđe mogu-ća.

U dan svoga uskraćuju učagao se Isus svojim Apostolima, to je rekao: »Mir vam! Kao što je Otac poslio me, tako i ja saljem Vas. Prisite Dušu Svetog, kojim oprostite grijehu, opri-jeđite ih u koju god zelite, zadržat-ite ih sas (Iv. 20, 21). Ovaj je rije-čima Krist Gospodin a jedno atrane Apostolima da vlasti oprostite grijehu,

za svome grijehu i besugovato. Može je kraj, da mi samo odbiti plaćanje, a kraj, da mi oprosta cijelokupan dug. I ovaj slugu, koji se dobio oprštenje ovakvoj ogromnoj dugu, nije htio oprostiti svome druge dugu dug od cijelog stotinu dinara. Nije se nemilosrdni slugu, smilovao na bijedu svoga druga, nije se smilovao na na-jegova suze, nije se smilovao na njego-vu ženu i djece. Baclo ga je u tamniju, obitelj je ostala bez svoga hraničnika, a sve dobi nemilosrdni slugu nije došlo natrag svojih stotina dinara. Milosrdan je pravedan čovjek, kao što je bio kralj, nije mogao mirno jednostavno preći pokraj tolike bezdužnosti i tolike okru-nosti. Opovzao je svoj oprost i nemilosrdnog slugu bacio ga na muke, dok ne vrati cijelokupan dug.

»Ovakovo će i vama učiniti Otac ne-be, ako svaki od vas ne oprosti svome bratu od svega arca. Evo je kraljk rečnik, rečnik pouka priče o nemil-losrdnoj sluzi. Nemjoti mislite, da opre-štenje uvrede i nešta, koje nam je na-nesemo, je mjerilo pa krajem će na-nasemo, a spratili.

Aho ne oprostite

»Bog je ljubav, kada na jednom mje-stu sv. Ivan apostol. Svojstvo je ljuba-vi, da je milosrdna, da je u svakom trenutku spretna oprostiti i najteže uvrede i najveća zla. A kada je Bog u ne-laznjeroj savršena ljubav, On je ujed-no u ne-laznjeroj milosrđu. Krasna pri-povijest, od koje ćepa ne izrekloša učinka usta, pri povijest o rasipnom sna rječito name govori o ne-laznjernom Bojkom milosrđu, o radošću i veselju, a kojim Bog prima raskajano djece, koj je na vratnici u Njegova očišćuju kuću. I ake ga je rasipni simbolni misko-rci napustio, i ake je živeći rasipno krušno u svjetlu razasne čitav da odveća metku, da se vratio u očišćuju kuću got i bosa, gledan i sedan, otac da gadošno oblači u našnjepje odijelo i prireduje veliku godbu, da proslijavi povratak iz-gubljenoga sina. Bi krasna ona prispo-doba o dobrom pastru, koji neuverno traži izgubljeno ovoce. Prolaži brda i dobine, hrvare mu noge po krševitom i kamenitom tlu, ali pastir ne paži na umor, bol ga ne zaustavlja, ovoce, koj je izgubio. Dje je na svoja umorna ramena i nosa je ostalo stadi. Sve su ovo stike, kojima je naš božanski Učitelj htio prikazati veliku ljubav i veliko milosrđe. Božje prema čovjeku.

»Ljubav je organ, koji se gađa, ako druge ne upali. Kaže jedan kršćanski pismac. Utkazano milosrđe trazi da se prenese. Ovu našu obavjeru Krist žara po pokazao u dnevnoj onoj molitvi »Oča naša, »Otpusti nama dugove naša, kako i mi oputušamo našim dijelnicima. Ako želimo biti dijelni radošć oprasjanja, onda prenesimo tu radošć na onoga, koj ne može u tome biti škrt. Pantimo. Gramika Božjega milosrđa se nalazi tame, gdje se naša granica našeg milosrđa prenese. Ovu žagu prema laskomilušu, Bog je nama pripravio oprostiti ona-ko i onoliko, kako i koliko smo mi pri-pravni oprostiti. Veličina i skrenutost naše ljubavi prema Bogu može se pro-suditi po laskrom; i djetovljenosti na-še ljubavi prema Iskrnjemu mjerilu na-še ljubavi prema Bogu, tako je i naše milosrđe mjerilu Božjega milosrđa pre-mama nasa, »Otpusti nama dugove naša kako i mi oputušamo dužnici našima. Lipatljuno dobro svoga sujevija sagovara-šimo, smijemo li mirene duše sagovara-šimo prema molitve Gospodinje.

Da bi nam jasno pokazao ova pove-zanost između našega milosrđa prema bljenjenu i Božjega milosrđa prema nama, Isus je ispričao priču o nemil-losrdnom služi. Tu priču nam Crkva stav-ja pred oči u sv. Evandrelju XXL ne-đelje po Duhovima. Kralj je priprav-vo oprostio svome aluci ogromnog dug od deset tisuća talemata. Nije kralj ispitivao slugu, nito je potrošio ovo ogromno svetu, niti je prekoravao abeg raskošnosti i rasipnosti, pitanječavanja i neurednog života. Moho je kralje, da mu samo odbiti plaćanje, a kralj mu oprosta cijelokupan dug. I ovaj slugu, koji se dobio oprštenje ovakvoj ogromnoj dugu, nije htio oprostiti svome druge dugu dug od cijelog stotinu dinara. Nije se nemilosrdni slugu, smilovao na bijedu svoga druga, nije se smilovao na na-jegova suze, nije se smilovao na njego-vu ženu i djece. Baclo ga je u tamniju, obitelj je ostala bez svoga hraničnika, a sve dobi nemilosrdni slugu nije došlo natrag svojih stotina dinara. Milosrdan je pravedan čovjek, kao što je bio kralj, nije mogao mirno jednostavno preći pokraj tolike bezdužnosti i tolike okru-nosti. Opovzao je svoj oprost i nemilosrdnog slugu bacio ga na muke, dok ne vrati cijelokupan dug.

»Ovakovo će i vama učiniti Otac ne-be, ako svaki od vas ne oprosti svome bratu od svega arca. Evo je kraljk rečnik, rečnik pouka priče o nemil-losrdnoj sluzi. Nemjoti mislite, da opre-štenje uvrede i nešta, koje nam je na-nesemo, je mjerilo pa krajem će na-nasemo, a spratili.

RAZLOZI VJERE

Vjera se katolički temelji na nepotinom istini: ima Bog. Kada tu istinu prihvativimo, onda naš razum uviđa, da je Bog svemoguć, da se može obavljati i govoriti čovjeku.

On se objavlja u riječima Staroga i Novog Zavjeta. Pa ako se u Švetom Pismu kaže, da je Mojsije primio od Boga dovet zapovijedi tti da je da Isus Krist obecani Spasitelj, ove tvrdnje imaju opet svoje početno obrazloženje: što su one duboke, neznavljive istine, koje ograničeni ljudi um ne bi mogao nikada izmisli, to su poređenog čudešna, sto su ih oni činili za potvrdu svoje nauke, i prorovišta, koje su izrekli, te ikoju se su ispuštili.

Kada Bog govor, onda ono, što On objavljuje, ne može biti drugo, nego čista istina, ne može biti ona razum ljudskom i neznavljivu, nedosjećnu. Zato smo i dužni neograničeno vjerovati Bogu, kada nam govor.

Bog hrće tvrdi i živi vjeru, izvršuje dječja vjere — vjerujem tvrd, živo i stalno sve, što je Isus Krist učio i. Biti sveta Crkva katolička predstavlja vjerojat, jer si to objavio Ti. Bože vječna i neopognjivačna Istina! Bog nade jedan beskršnji, svjetlosti, radosti: Gosподin moj i Bog moći! Tek čemo tada biti u Bogu utemeljeni, tek čemo tada savladati sve napasti i takva nadam vječnu znači pobijedu nad sobom i svjetom. Svaki čovjek, koji se zanima za Bogu, ima djelujući mjesto Božja, piod je rada ljudskog razuma da upozna objavljivne istine, piod je djelostni volje da rekne svoje da na Božju obujavu. Kada sve tri modi djeljiva, čovjek dolazi do prave vjere, njegova je areca ispunjena.

Naučna vjera ima svoje razloge i svoje opravdavanje, ali je mudrost Božja tako uređila, da kod vječe sudjeluje i dobra volja čovjeka. Mi ostajemo psihološki slobodni, da objavljenim istinama, da deme svoj pristanki i da ga uskratimo i to u prvom redu zato, što za vjernike i za druge spoznaje treba nekog truda i napora, a čovjek može da se ne poljubrige tome naporu. Drugo stoga, što se kraj vjetlja riječ Božje i nije zinu dokaza nalazi uvijek i nekih nejasnosti, tako da čovjek vjerujeni može da vrši kreponi i zastizane čine. Treći i zato, što je u našoj vlasti, da se klonimo ni u klonoju svoga onoga, što bi nam vjero moglo zabiljati.

Sav naš duhovni život zavodi o našoj živoj vjeri, to jest o tome da živimo po vjeri: da se čuvamo grijeha, a čimovo dobro, kako nas vjera uči. Samo kroz vjeru budu se ljubav. Vjera je temelj. Ona je kompas, i zlatni putnički stup na putu u nebo.

Vjera je u čovjeku najljepša svjetlost i sreća. Bez vjere ne može čovjek biti sretan ni na zemlji. On može biti veselo i srećno vrtjeme: to je veselje plitko i prolazno; ali on nije nipošto artelan, nipošto zadovoljan, nipošto duhovno miran. Pravi mir i radoš dozlete iz dubine. S pravom je često ponavljala gospoda Martin, majka sv. Terezije od Djeteta Isusa: »U kolikoč opajem živi vječnu ljudi! Ako su bogati, hoće im se odmah časti, a kad ih postignu, tato su noviteti, jer nikad nije zadovoljnje arce, koju treba da donosi naša Roga.«

SVETI OTAC O MRZNUĆU — U govoru, koji je 2 ožujka o. g. Đorđu rimskim Korizmanskim propovjednicima, sv. Otac je medu ostalim rečao: »Nikakav potres, nikakva glas, nikakva epidemija, nikakva prirodna katastrofa ne može donjeti ljudima toliko zla, koliko ljudsko srce, zadonjeno mržnjom, koje ne zna za ljubav.«

DUSOBRIZNICI ZATVORA I TAN- NICA održali su početkom listopada svoj međunarodni kongres u Rimu. Među rezolucijama kongresa najznačajnija je ona, koja traži da bi se uklonili svi propisi bilo kakvog »opasnog stanja« i da bi se ljudima opet sudjelovalo načinu po redovitim zakonima.

600 STUDENATA iz NJEMACKE otislo je u Englesku na keru krunptura. Poslije svršene borbe (mat će pravo još mjesec dana ostati u Engleskoj).

Iza katoličkog svijeta

NOVA POSVETA STARE CRKVE

IZ G. 1093. U tihom slovačkom seoci Petrovoj Vezi između Sastine i Holisa, postoji stara crkva, koja je građena god. 1093. To je jedna od najstarijih crkvi seoskih ne samo u Slovačkoj, nego uopće u srednjoj Evropi. Prva je crkva bila građena od kamena. Od te das. God. 1483. bila je crkva prvi puta pregrađena, a god. 1931. po drugi put. Rat je na sreću posteo taj starodrevni spomenik. Nedavno je iznova obnovljen, te je dobila tri nova bočna.

KATOLIČKO ŽENSKO SVEUČILIŠTE U JAPANU. U pašadi princea Kuni u Tokiu imade svoju sijelo kolegij Božjeg Srca, koji je japanska vlasta nedavno priznala kao žensko sveučilište s pravom javnosti. Svečino otvorenje toga sveučilišta obavilo se u mjesecu svibnju 1948. Time je okružen 40 godišnji rad toga kolegija. Već do obrazovanju katoličkih Japankica bio je nekoko u tom kolegiju. Učenici su redovito prelaze na katoličku vjeru u vrijeme svoga studija, tako da je taj zavod vršio i veliku misijsku djelatnost.

JUBILEJ ENGLIČKIH KATOLIKA

—Kao što smo već javili, engleski katolici su na najsvjećeniji način proslavili stotu godišnjicu uspostave katoličke hrvatarske u svojoj zemlji. Zavrsna svećenost se je održala u nedjelji 1. listopada na jednom londonskom stadiionu. Svečanoj službi Božjoj, koju je služio westminsterski nadbiskup kardinal mgr. Griffin, prisustvovala su 4 kardinali, preko sto nadbiskupa i biskupa, veliki broj svećenika i redovnog klera te preko 50.000 vjernika. Ovom prigodom je sv. Otac Papa Pjlo XII. uručio engleskim katolicima poruku preko radija. Sv. Otar je najprego govorio o teškim danima, koje su kroz nekoliko stoljeća preživjivali engleski katolici, počet je Engleska otpada od crkvenog jedinstva. Međutim, odnudna vjera onih, koji su ostali vjerni Katoličkoj Crkvi, pobjedila je sva progona, paži je sto po stolim godinu Crkva u Engleskoj dobila svoju punu slobodu. Otada katolici u Engleskoj napreduje na svim područjima. Sv. Otar poziva englesko katolike, neka osim čvrsti u vjeri i neka udovostriće svoje napore u svim granama katoličke djelatnosti. Na kraju je sv. Otac obratio onima Englezima, koji se ne nalaze u krilu Crkve a portukom, da i oni imaju svoje misto u svu zajedničkoj Oci.

NOVA BEATIFICACIJA — U nedjelji 1. listopada bila je na svećanu nadin proglašena blagovana službenica Božje Marije da Mathilda. Radi pripremajući blagovu. Petra za ovu svećenost nije se održala uobičajena generalna susjednica hodočasnika u subotu 30. rujna, već je sv. Otac u nedjelji poslje podne, kada je slijao u bazičku, da se poštoj sliči nove blagovane, prošao kroz sv. Petru i prisutnim hodočasniciima podjeo svoj blagoslov.

MEĐUNARODNI KONGRES ZE- LJEZNICARA održan je koncem rujna u Rimu. Članovi kongresa bili su 3. listopada primiti u audienciju od sv. Oca Papa Pjla XII.

PROCES BEATIFICACIJE U NOVOM ZELANDIJU — U Novom Zelandiju je započeo dijecesanski proces za proglašenje blagovom c. a. Suzane Antek de Laye, koja je umrla 1926. u 92. godini života. Službenik je d. a. Suzana je bila njezin prvič Ženama, koju se stodrake medvjedom, kada je dobrovoljno bolničarica. Po uputi sv. Ivana Vlajne, arhiskog župnika, ona je pošla u Novu Zelandiju, da radi medu tamjanim divljim plemenima. U Novoj Zelandiji je c. a. Suzana omovila posebnu redovničku dusku.

ENGLESKOM DRUŠTVOU ZA PROMI-

CANJE BIBLIE (protestant) poslalo je vše bljeda primjeraka Sv. Pisma u Koreju. U isto vrijeme dalo je društvo u Japanu način za tiskanje daljinskih prijeviroka Sv. Pisma, koji bi se smali razdobljeti u Koreji.

SLOVAČKO FROSTENIŠTVO U MA-

RILJANKI Glasovito je slovačko protestantište u Marjanici. Tamo, dodele na 12. rujna, nedjeljom pješči da 40.000 ljudi. Taj se dan slavi Ime Marijino, Da vjerujući dolaze u oblinjem broju u to svoje omiljeno Marijino protestnište. U nedjelju od subote na nedjelju održava se oječnočno klanjanje Preverdomu u prošteničkom crkvici. Tom prigodom budu izražene po dvije propovijedi. Na sam blagdan stiže i pontifikal sv. Misa. Sv. P. Pričevi prima taj dan po 20.000 hodočasnika.

ZUPA BOGATA ZVANIJA — Kraji

Trnave u Slovačkoj nazadi se mala župu, imenom Špačnici, koja je najugovornija na redovničkom zvanju u svoj Slovačkoj. Samo Špačnici župu je imao između te župe 14, a redovnici preko 20. Prošle jesen došlo je način 17 godina odsustva počitati svoju rodnu župu u početku slobode u vremenu rata. Po Rudolf Šlezak Špačnici, koji kao župnik vodi jednu župu u Meškušu sa 40.000 vjernika. Rodina je župu a raspodjeli u podčestna primila svog zemljaka. O. Šlezak je obišao Špačnici župu u Slovačkoj i održao predavanja o životu Slovaka u srednjem Američkom. Zanimljivo je, da su svoga brata Špačnici desle pozdravili i dvije njegove rođene sestre Franevackoj redi.

SE UZELU, glavnom gradu južne Koreje, oplaćano je za vrijeme rata 14 katoličkih crkava. Crkve su nakon toga bile zatvorene. U njima se nije moglo vrati u službu Božiju.

AUSTRIJSKI MINISTAR TRGOVI-

NE, Kolbe, koji je bio na »Velesajmu

u Zagrebu prisustvovao je u nedjelji, 8. listopada, u 8 sati ujutro s pravnenim sv. Misi u Prvostolnoj crkvi.

U LIMU (Peru) već 33 godine postoji katoličko sveučilište, koje se uzdržava vlastitom sredstvima, to jest pritojstvom

službenih sredstava, da neko udržava

zavjeti i darovima, dakle ne kao državna ustanova.

SVETA ISPOVJEDLJ U BERLINU.

Poznatno je, da protestant bacajuši sve sakramente osim krsta i svete Vodice i u ovu površinu krijevo poimaju. Glavni savjet evangeljčkih crkvi u Berlinu zaključio je na jednom ovom zavjetu, da će uvesti pojedinačnu ispovjed prema katoličkoj crkvi, koju će vjerujući vjerujući, primiti dobit. Bog će primiti molitvu svih nevinih i čistih srđaca, kao što je primio črtu Abelovu. Uslijed će vjape za opratnjenje naših grijeha: bit će predstavljeno skrivenih grešnika, kao i uslijed će raziskivanje na krstu. A kao nas i životu pristupi i snalaze, ne znaju kakav će teški teret, nevoj, prognosi nekreće, nepravde, sve čemu biti po molitvi za strpljenjem moći snositi znajući, da i sve te nevolje dolaze samo kao pojedinci grijeha, kao islučenje naše vjeronametnosti i odanosti Bogu, kao vremenske kazni za počinjenje grešaka, kao zahtjevi i krepomu djebla za vječnost. A Bog svojih nigdje ne će zapustiti. On je po modni i stijeni svima, koji Mu se soudjaju, nepravde, a u sredstvima stradanja, a u počinjenju Jobu, ako dopušta i nasilju amri, čini ih baš po tim stradanjima svedomi mučeniciima. I njihova će nepravde prolivena krv biti sjeme novog i preporodenog kršćanstva, kao što je mučenička krv prvih kršćana bila sjeme Kršćanstva Crkve.

KATOLICKI DNEVNICE U INDONE-

ŽIJI, Indoneški katolici knaku svoj

vlastiti dnevnik za galjenje i promicanje katoličkog vjerskog nazora. Dnevni

časni na Javi u gradu Tjodjarta, a

a nosi naslov »Kildipe, što znaci»

—

IZGUBLJENO CRKVENO RUHO.

Izgubila se jedino crkveno ruho župe Dubov u Slovačkoj. Službenik ga je

zaboravio u vlasti. Župni ured tražio

je ovo ruho putem »Katoličkih novina«

Ruho se našlo. Ali župni ured u Du-

brovniku dobio je pismo od Veronike Zuban, slovačke iseljenice u Ameri-

čkoj ona piša, da li se ruho našlo. Ako ne obedeće, da će ovo trošku na-

baviti drugu. Slovacko hvale vrijedna

dobra vojta pridjeti u pomoć redovnoj župi.

LET NA MJESEC još nije moguć, iz-

javlja je jedan od učenika na Kongresu u Parizu, koji su vježbali o

topljenju saobracaju između zemalje i drugih planeta. Avionika tehnika, re-

kao je taj učenjak, načelno stoji još

prema tamo, gdje je stajala pred podesnjim godinama. Ipak postoji opravljana načela, da će se kroz koje dosegnuti već

moći pristupiti blžim pripravama za let na Mjesec.

LET NA MJESEC još nije moguć, iz-

javlja je jedan od učenika na Kongresu u Parizu, koji su vježbali o

topljenju saobracaju između zemalje i drugih planeta. Avionika tehnika, re-

kao je taj učenjak, načelno stoji još

prema tamo, gdje je stajala pred podesnjim godinama. Ipak postoji opravljana načela, da će se kroz koje dosegnuti već

moći pristupiti blžim pripravama za

let na Mjesec.

ENGLESKIM KATOLICIMA, koji su

koncem rujna i početkom listopada

stogodinsku uspostave crkvene

heretike u Engleskoj, uputio je Sv.

Otan putem rada posebnog govor.

U velikom stadiionu bilo je to pomalo

izuzetno veliko događaj.

SPANJOLSKI BISKUPI izdali su na-

menicu pastirsko plamo, u kojem ža-

zvali načinu i shvaćanja Crkve u pitanju

reklame za knjige, kazaliste i knj.

MOJNA SREDINENJE S BOGOM

Stupajmo, kad se molimo, u najvećim skrivenjima pred Veličanstvenim Božjim. Saberimo bar nekoliko časaka svoga mišića od ovoga svijeta: Odvratimo se pove od svih drugih dnevnih poslova i brigai i prenesimo se duhom pred prijetje Božje! Predočimo se i u sebi, da klečimo pred Bogom i Njemu se molimo; da klečimo pred svojim Spasiteljem, razapetim na krišu i za naše grijeha; da klečimo pred Majkom Božjom na nebesima, okruženom sa svima ostalim uglednicom Božjim, Njiju se kao Njego dijete molimo! — Il predodimo se, da bismo se poniknili svom sv. Misu. Sv. Prćevi prima taj dan po 20.000 hodočasnika.

I kada se molimo, uzdignimo gore arca — sursum corda — iz ove doline susa, barem na kratko vrijeđe! Ta ako ovoj svjetu u svojim milinama i u rade žrtvujemo gotovo čitav dan, zašto da žalimo posvetiti svoj duši samo nekoliko časaka?

Bude li nam molitva postala takvani prazgovor a Bogom, razgovor s našim Stvoriteljem i Spasiteljem, neće nam ona biti dosadno i teško djelo. Naša će molitva biti nasuprot ugledu i izražaj hvale čistih srđaca Veličanstvenu Božjem: bit će skriveni vapaj za opratnjenje naših grijeha: bit će molitva vječe nove voje u Volju Božju: »Oče, ne moja nego tvoja voja vojna neka se vrati! — Hudi volji voja, kako na nebu i na zemlji!«

A budimo i sigurni, da će takva crkva, pobožna, ponosna, skrivena, očišćena, očišćena molitva biti Bogu nadave, nema mila. Bog će nas sigurno i uslijediti, atogod samo bude na korist duže po vlastitom Isusovom oboćenju: »Sve, što čete molitva biti nasuprot ugledu i izražaju hvale čistih srđaca, kao što je primio črtu Abelovu. Uslijed će vjape za opratnjenje naših grijeha, kao i uslijed će raziskivanje na krstu. A kao nas i životu pristupi i snalaze, ne znaju kakav će teški teret, nevoj, prognosi nekreće, nepravde, sve čemu biti po molitvi za strpljenjem moći snositi znajući, da i sve te nevolje dolaze samo kao pojedinci grijeha, kao islučenje naše vjeronametnosti i odanosti Bogu, kao vremenske kazni za počinjenje grešaka, kao zahtjevi i krepomu djebla za vječnost. A Bog svojih nigdje ne će zapustiti. On je po modni i stijeni svima, koji Mu se soudjaju, nepravde, a u sredstvima stradanja, a u počinjenju Jobu, ako dopušta i nasilju amri, čini ih baš po tim stradanjima svedomi mučeniciima. I njihova će nepravde prolivena krv biti sjeme novog i preporodenog kršćanstva, kao što je mučenička krv prvih kršćana bila sjeme Kršćanstva Crkve.

Sretali su todu duha i vjernika, koji

naučile tako shvaćati svoju molitvu,

koji i naučile skriveno, ponosno, sabrano i ioudzani moliti! Sretali su i na, ba-

dem i uznali po molitvi: sledjiti sebe — alab — nevrjetne stvorove — sa svim Stvoriteljem! Ta jedino po svetog Prćetom možemo sebe jače i bliže zdržati s Bogom u svome smrtnom tijelu!

U FRANCUSKOJ je za vrijeme prolog-a rata oko 8.000 crkava i kapela lakše stradal. Te se crkve i kapele pojavljuju, a postignuti su već veliki uspjesi. Razumje se, da su neke crkve potpuno uništeni ili vrlo teško stradale. O njima se vodi posebna statistika.

NOVA PAPINSKA HIMNA — Za ha-

vanituirano svedočanstvo određena je na-

po papinsku himnu. To je poznata ko-

reljka, koju je uglažbilo glasovito fran-

cuski skladatelj Charles Gounod i po-

svetlo papi Piju XI. Izvedeni godišnje njeće njeđovog krunjenja.

SPANJOLSKI BISKUPI izdali su na-

menicu pastirsko plamo, u kojem ža-

zvali načinu i shvaćanja Crkve u pitanju

reklame za knjige, kazaliste i knj.